

I vescovi considerano una “cattiva notizia” l’iter della legge sull’eutanasia

Dc, 16/09/2020 per Catalunya Religió

(CR) Il Congresso dei deputati spagnolo ha approvato a febbraio il testo di una legge che regoli l’eutanasia dal 2021, con 210 voti a favore, 140 contrari e due astenuti. Tutti gli emendamenti presentati dal PP e da Vox alla proposta legislativa sono stati respinti. La legge, però, è ancora lontana dall’approvazione, prima dovrà essere discussa e approvata dal Senato e poi tornare al Congresso per il voto definitivo.

La Conferenza Episcopale Tarraconense ha fatto eco al comunicato stampa della Conferenza Episcopale Spagnola (emesso il 14 settembre, ndt) che considera la discussione della legge una “cattiva notizia, perché la vita umana non è un bene a disposizione di nessuno” e ritengono che occorre mettere “la dignità della persona” davanti a tutto.

[Nota de la Comissió Executiva sobre la llei de l’eutanàsia](#)

No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables

Reflexió a propòsit de la tramitació de la llei sobre l’eutanàsia

El Congrés dels Diputats ha decidit anar endavant amb la tramitació de la *Llei Orgànica de regulació de l’eutanàsia*. És una mala notícia, ja que la vida humana no és un bé a disposició de ningú.

La Conferència Episcopal Espanyola ha reflexionat repetides vegades sobre aquest assumpte greu que posa en qüestió la dignitat de la vida humana. L’últim text va ser publicat l’1 de novembre de 2019 sota el títol «Sembradors d’esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l’etapa final de la vida humana» i en ell

s'examinen els arguments dels que volen afavorir l'eutanàsia i el suïcidi assistit, posant en evidència la seva inconsistència al partir de premisses ideològiques més que de la realitat dels malalts en situació terminal. Convidem amb encariment a la comunitat cristiana a la seva lectura i a la resta dels nostres conciutadans a acollir sense prejudicis les reflexions que es proposen en aquest text.

Insistir en «el dret eutanàsia» és propi d'una visió individualista i reduccionista de l'ésser humà i d'una llibertat desvinculada de la responsabilitat. S'afirma una radical autonomia individual i, al mateix temps, es reclama una intervenció «compassiva» de la societat a través de la medicina, originant-se una incoherència antropològica. D'una banda, es nega la dimensió social de l'ésser humà, «dient la meua vida és meua i només meua i me la puc llevar» i, d'altra banda, es demana que sigui un altre -la societat organitzada- qui legítimi la decisió o la substitueixi i elimini el sofriment o la manca de sentit, eliminant la vida.

L'epidèmia que seguim patint ens ha fet adonar que som responsables els uns dels altres i ha relativitzat les propostes d'autonomia individualista. La mort en soledat de tants malalts i la situació de la gent gran ens interpel·len. Tots hem elogiat la professió mèdica que, des del jurament hipocràtic fins avui, es compromet en la cura i defensa de la vida humana. La societat espanyola ha aplaudit la seva dedicació i ha demanat un suport més gran al nostre sistema de salut per intensificar les cures i «no deixar ningú enrere».

El suïcidi, creixent entre nosaltres, també reclama una reflexió i pràctiques socials i sanitàries de prevenció i cura oportuna. La legalització de formes de suïcidi assistit no ajudarà a l'hora d'insistir als que estan temptats pel suïcidi que la mort no és la sortida adequada. La llei, que té una funció de proposta general de criteris ètics, no pot proposar la mort com a solució als problemes.

El més propi de la medicina és curar, però també cuidar, alleujar i consolar sobretot a la fi d'aquesta vida. La medicina paliativa es proposa humanitzar el procés de la mort i acompanyar fins al final. No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables. Advoquem, doncs, per una adequada legislació de les cures paliatives que respongui a les necessitats actuals que no estan plenament ateses. La fragilitat que estem experimentant durant aquest temps constitueix una oportunitat per reflexionar sobre el significat de la vida, la cura fraterna i el sentit del sofriment i de la mort.

Una societat no pot pensar en l'eliminació total del sofriment i, quan no ho aconsegueix, proposar sortir de l'escenari de la vida; per contra, ha d'acompanyar, paliar i ajudar a viure aquest patiment. No s'entén la proposta d'una llei per posar en mans d'altres, especialment dels metges, poder treure la vida dels malalts.

El sí a la dignitat de la persona, més encara en els seus moments de major indefensió i fragilitat, ens obliga a oposar-nos a aquesta llei que, en nom d'una presumpta mort digna, nega en la seva arrel la dignitat de tota vida humana.

Madrid, 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu.

Comissió Executiva de la CEE